

I.

Davídek se vzbudil. Vynořil se v kuchyni s rozčepýřenými vlásky, kňoural a ospale si mnul oči. Možná ho vyrušila tekoucí voda v koupelně, protože Petr se právě sprchoval.

Saša uklízela suché nádobí. Hned jak zahlédla malého chlapíka, položila utěrku, popadla tělíčko do náruče a konejšivě ho odnášela zpět do postýlky. Zvedla jsem se ze židle. Aspoň mám možnost pomoci, když už jsem tu zůstala. Tápavě jsem otevírala dvířka kuchyňské linky a zjišťovala, kam co patří. Opatrně jsem pokládala talíře jeden na druhý, osušila ještě vlhké příbory a snažila jsem se objevit tu správnou zásuvku. Kupodivu to nebyla ta první. Ležely v ní různé papíry, dětské výkresy a také ohmataný blok. Zvědavě jsem natáhla ruku. Na zelených deskách se leskl pečlivý nadpis *PRO LUCKU*. Překvapeně jsem zavrtěla hlavou. Pro Lucku! Tedy pro mne?! Pak jsem zvedla oči a téměř zatajila dech, abych se přesvědčila, zda se nevrací Saša z pokoje nebo Petr z koupelny. Zběžně jsem otočila několik stran a vrátila se k té první, plné jednoduchých obrázků, spirál, klikyháků, poznámek a škrtačů. Bylo to Ditino písmo! Písmo mé sestry! Tak silné a roztažené... vypadalo neuvěřitelně živě. Živé písmo mrtvého člověka. Ucítla jsem slzy a rychle zamrkala, aby je řasy zahnal zpět.

Ozvalo se klapnutí dveří. Bleskově jsem tlustý sešit uvěznila do zásuvky a dodělávala práci, kte-

ré jsem se ujala. Za Sašou se kolébal Petr v čistém tričku, džínách a s brunátným obličejem.

„Davídek se vzbudil, asi se mu něco zdálo,“ vysvětlila Saša.

„Nevím, jak u tebe, ale tady se budí každou noc, pořád hledá mámu,“ zabručel Petr. Pak se mu obličej náhle rozjasnil, jako by chtěl odehnat černé myšlenky: „Tak, ženský! Dáme si ještě deci!“ rozhodl. Sáhl do lednice pro načatou lahev laciného vína. Zvedl ji do vzduchu a ukázal nám vinětu, jako bychom byly znalci.

„Bohužel, jinou břečku nemám,“ pokrčil rameny.

„Péto, už nepij, prosím tě. Vždyť jsi prve zboural půl flašky vodky,“ upozornila ho Saša a mile se na mě usmála, jako by se tím za svého o tři roky staršího bratra omlouvala.

Spiklenecky jsem na ni mrkla a zadívala se jí do tváře. Nebyla moderní typ jako Dita. Vypadala tajemně, jako dáma ze starých renesančních obrazů. Nápadné líce stínily hlubokým hnědým očím pod vysokým čelem, a to vše bylo lemováno tmavými dlouhými vlasy.

„Nebud' jak naše matka, Sašeno,“ zahučel Petr a sáhl do police pro další sklenky. „Jo, holky, říkal jsem si, jestli nechcete omrknout Ditinu kosmetiku. Je toho plná koupelna. Možná i nějaký drobnosti, oblečení a tak.“

Polkla jsem. Dita měla perfektní šatník, což o to. Postavy jsme měly zhruba stejné. Ale nedovedla jsem si představit, že bych její věci nosila. Podívala jsem se na Sašu. Ta sklopila oči a semkla rty. Petr si všiml našich rozpačitých pohledů.

„Já vím, nesluší se nabízet hadry po mrtvých. Asi

všechno naházím do pytlů a postavím k popelnici," konstatoval.

Do úzké kuchyně vplula šedesátiletá žena v elegantním županu, co diskrétně zakrýval noční košili. Rozcuchané vlasy se spláclým kolečkem na temeni prozrazovaly, že už ležela dlouho. Sjela Petra pohledem. „Neměli byste jít spát?“ Rozhodné rty nečekaly na odpověď a dál hovořily: „Lucinko, odestlala jsem vám na pohovce v obýváku. Není tam moc místa, ale spí se na ní docela dobře.“

„Už jsem tu spala několikrát. Děkuju. Za chvíli si půjdem lehnout," zamumlala jsem.

„A ty, Sašo, koukej jet domů taxíkem. Petr ti ho zavolá a vyprovodí tě až k němu. Rozuměl jsi, Petře?“ obrátila se k synovi.

„Jasně!“ kývl Petr.

„Jdu vám zhasnout světlo, nevádí?“ Sáhla po vypínači a rozsvítila jen štíhlou zářivku pod kuchyňskou linkou.

„A nechlastej, Petře! Ráno vstáváš do práce.“

„My si poradíme, neboj, mami!“ odsekl muž netrpělivě a furiantsky dodal: „Půjdeme spát, až se nám bude chtít!“

„Tak dobrou," vzdychla žena, která neměla chuť hádat se s opilým synem.

Dveře tiše zaklaply a v bytě se rozhostilo ticho. Odkáslala jsem si a sáhla po sklence. Blondatý muž uchopil tu svou a smutně ji pozvedl. „Tak na děti. A na nás.“

Všichni tři jsme se setkali očima. Můj švagr Petr – Ditin manžel, jeho sestra Saša a já. Smočili jsme rty ve sladkokyselém moku.

Saša postavila sklenku na stůl a ušklíbala se nad nevalnou chutí. „Peťulko, zavolej mi tu drožku, prosím tě. Pojedu domů.“

„Ty tu nezůstaneš do rána? Proč? Já bych si lehnul na zem a ty do ložnice.“

Teprve teď jsem měla možnost vidět Sašinu naplno rozzářený úsměv – byl stejný jako Petrův.

Dvě půvabné vrásky vedle úzkých rtů.

„No, dneska bych tomu i věřila, že usneš na zemi,“ uchechtla se. „Ale já tady nechci spát. Luboš mi ráno přiveze Bědu. Byla bych hrozně nervózní. Vždyť víš, jaká je s Lubošem domluva.“

Petr se postavil. „Já dám exšvagrovi stejně jednou do huby!“ mávl hrdinsky rukou. Malinko se zamotal, než se natáhl k telefonu, který odpočíval na kuchyňské lince, a popadl ho do dlaně. Vymačkal číslo a zahlaholil svůj požadavek taxi-sloužbě.

„Půjdu čekat dolů,“ řekla Saša. „Nemusíš mě vyprovázet,“ podívala se na Petra.

Ten hrábl do peněženky a vyndal hrst zmuchlaných bankovek. Pak Sašu objal a cpal jí je do zadních kapes džín. „Na, vezmi si to.“

Saša se odtáhla. „Dej pokoj, Petře, já nic nechci.“

„Co nechceš? Abych tě objal? To nemůžu obejmout vlastní ségru?“ rozhazoval rukama a smál se.

„Ty mě neobjímáš, ty se o mě opíráš.“

Sledovala jsem hru sourozenců. Petr přivřel oči a mátožně sestře pohrozil prstem.

Bílé světlo ze strany způsobilo, že mu stín nad lícemi vykouzlil bílé váčky. V tu chvíli připomínal žabáka. Vlastně ano, velké tmavomodré oči, husté obočí, světlé, mírně prořídle vlasy a starostlivé vrásky na čele. Nebyl ošklivý, to ne...

„Nezlob mě, Sašeno, nebo ti nasekám!“ culil se. „Jen si ty peníze vezmi, tágo je drahý.“

Žena se k němu otočila zády a uchopila mě za paže. „Měj se hezky, Lucko. A přijed'. Dita mi

o tobě hodně vyprávěla, mám pocit, jako bych tě dobře znala.“

Do malé vesnice za Prahou, kde Saša žila se svým jediným synem, za ní Dita jezdila často. Snad že si byly blízké věkem, moc si spolu rozuměly. Přiznám se, že jsem na jejich přátelství i žárlila.

„Někdy se s Petrem svezu, nebo se sejdem tady,“ slíbila jsem, jak už to bývá.